

[Justitsministeren.]

nogle af de problemer, man har syntes at se i forbindelse med den sidste tids begivenheder. Det spørgsmål har allerede været til drøftelse både i arbejdsmarkedsudvalget og i retsudvalget, og jeg tror, at efter den debat, der har været ført også her i salen om disse spørgsmål, vil alle og enhver være klar over, at det drejer sig om meget vanskelige spørgsmål.

Statsministeren gav udtryk for her i tinget for få dage siden, at det er en selvfølge, at folk skal kunne færdes frit til og fra steder, hvor de har lovligt ærinde. Men statsministeren var også inde på, at en ændring af de lovregler, der allerede findes på dette område, vil indebære betydelige problemer og problemer, som i alle tilfælde må kræve nærmere undersøgelse, før man ændrer den gældende lovgivning.

Jeg vil i den forbindelse gerne have lov til at citere ganske kort nogle linjer fra en kronik i Politiken i går, hvor professor Knud Illum efter en fremstilling af en lang række af de problemer, der opstår, når der er blokadesituationer, konstaterer:

„Efter min opfattelse giver de nye former ikke anledning til lovgivningsindgreb. Det betyder dog ikke, at man ikke må se på dem med betænkelighed.“

Der er altså en af de juridisk sagkyndige, der allerede har konkluderet på dette område. Jeg ved godt, at spørgsmålet er meget mere sammensat end som så, der er en lang række problemer at pege på.

For det første kan der være grund til at se på spørgsmålet, om det er nødvendigt at ændre de gældende strafferegler for at sikre adgangen til at færdes frit. Som jeg tidligere har givet udtryk for her i tinget, er det efter min opfattelse yderst tvivlsomt, om straffelovens § 260 kan anvendes i de arbejdskonflikter, vi har oplevet i den seneste tid, men der kan naturligvis være forskellige opfattelser med hensyn til dette spørgsmål. Før man skrider til en lovændring, vil det derfor efter min opfattelse være rigtigst at få en sagkyndig redegørelse for rækkevidden af § 260. Skulle der herefter være behov for en ændring af straffeloven, bør en sådan lovændring udformes med den største omhu.

Det er velkendt, at der i forbindelse med strejker og blokader kan forekomme en lang række aktiviteter, hvorved arbejdsvil-

lige uden anvendelse af fysisk magt søges hindret i at udføre arbejdet på den pågældende virksomhed. Der kan være tale om almindelig agitation over for de arbejdsvillige, der kan være tale om opstilling af vagter, der ved uddeling af tryksager eller direkte ved overtalelse forsøger af formå de arbejdsvillige til at opgive at arbejde for den pågældende virksomhed, eller der kan være tale om endnu mere direkte pressionsformer som f. eks. offentliggørelse af navnene på de arbejdsvillige.

Det er for mig helt klart, at sådanne handlinger ikke bør være strafbare, og de er da heller ikke omfattet af de gældende strafferegler. Jeg tror i øvrigt heller ikke, at det har været forslagsstillernes hensigt, at handlinger af denne karakter skal være omfattet af forslaget, men efter den foreslåede bestemmelse i centrum-demokraternes forslag kan der være en vis tvivl, og som forslagsstillerne selv er inde på, bør der på dette område ikke kunne rejses tvivl om straffereglernes rækkevidde. Det bør vel også være rimeligt at sige, at der er grænser for, hvor meget der skal og bør kriminaliseres i forbindelse med sådanne problemer.

Også på andre punkter vil forslaget kunne give anledning til tvivlsspørgsmål. Forslaget omfatter dem, der hindrer „nogen“ i at færdes frit, og spørgsmålet bliver så: sigtes der herved alene til hindringer for personers adgang til eller fra en ejendom eller et område, hvortil de er adgangsberettigede, eller skal forslaget også omfatte hindringer for udbringelse og levering af varer?

Man kan også pege på, at mange handlinger indebærer en begrænsning af eller en hindring for andres frie færden, selv om en sådan hindring ikke har været handlingens formål, og derfor er det et spørgsmål, i hvilket omfang sådanne handlinger skal være omfattet af de foreslåede straffebestemmelser. Der synes også at kunne være grund til at overveje, om ikke anvendelsen af en bestemmelse af den foreslåede karakter bør forudsætte, at der fremsættes begæring om påtale.

Det er ikke min mening med disse ting at lægge op til en nærmere drøftelse af alle de spørgsmål, som forslaget giver anledning til. Jeg ønsker bare at få understreget, at det foreliggende lovforslag og i og for sig også principperne i folketingsbeslutningen går